

YEGAH MUSICOLOGY JOURNAL

<https://dergipark.org.tr/en/pub/ymd>

e-ISSN: 2792-0178

Makalenin Türü / Article Type : Araştırma Makalesi/ Research Article

Geliş Tarihi / Date Received : 07.08.2025

Kabul Tarihi / Date Accepted : 06.09.2025

Yayın Tarihi / Date Published : 30.09.2025

DOI : <https://doi.org/10.51576/ymd.1760123>

e-ISSN : 2792-0178

İntihal/Plagiarism: Bu makale, en az iki hakem tarafından incelenmiş ve intihal içermediği teyit edilmiştir. / This article has been reviewed by at least two referees and confirmed to include no plagiarism.

VİVALDİ OP. 3 NO. 8, RV 522 VE BACH BWV 1043 İKİLİ KEMAN KONÇERTOLARININ BİRİNCİ BÖLÜMLERİNİN YORUMCULAR AÇISINDAN İNCELENMESİ VE ÇALIŞMA ÖNERİLERİ

AKDENİZ, Hüseyin Bülent¹, ERGÜN, Gülşah²

ÖZ

Müzik tarihi boyunca değişen performans pratiklerine rağmen, müzisyenlerin birlikte çalma arzusu evrensel bir olgu olarak varlığını korumuştur. Bu bağlamda keman, hem solo hem de oda müziği icralarında Barok dönemden günümüze kadar merkezi bir rol oynamıştır. Bu çalışma, Johann Sebastian Bach'ın Re Minör İkili Keman Konçertosu (BWV 1043) ve Antonio Vivaldi'nin La Minör İki Keman için Konçertosu (RV 522) üzerine odaklanarak, bu önemli eserlerin teknik ve müzikal analizini sunmayı hedeflemektedir.

Araştırmada, bu iki başyapıtın form özellikleri, dönem performans pratikleri ve icra teknikleri detaylı şekilde incelenmiştir. Özellikle solistler arasındaki müzikal diyalog, orkestra ile uyum ve dönemin stilistik özelliklerinin günümüz icralarına nasıl aktarılabileceği üzerinde durulmuştur.

¹ Prof., Anadolu Üniversitesi, Devlet Konservatuarı Müzik Bölümü, hbakdeniz@anadolu.edu.tr, <https://orcid.org/0000-0003-4128-898X>

² Doç., Anadolu Üniversitesi, Devlet Konservatuarı Müzik Bölümü, gbakal@anadolu.edu.tr, <https://orcid.org/0000-0002-7600-066X>

Eserlerin teknik zorluklarına yönelik çözüm önerileri geliştirilerek, icracılar için pratik bir rehber sunulması amaçlanmıştır.

Çalışmanın bulguları, Barok Dönem ikili keman konçertolarının icrasında karşılaşılan ortak problemlere ışık tutmaktadır. Öneriler hem tarihsel bilinçli performans anlayışını hem de modern çalım tekniklerini dikkate alarak geliştirilmiştir. Bu bağlamda, eserlerin orijinal karakterlerinin korunması ile günümüz dinleyicisine hitap etmesi arasındaki denge üzerine önemli tespitler sunulmuştur.

Bu araştırmanın, keman eğitimcileri ve icracıları için önemli bir kaynak oluşturması ve Barok Dönem ikili konçerto geleneğinin daha iyi anlaşılmasına katkı sağlaması beklenmektedir. Çalışmada sunulan analizler ve performans önerileri, bu türün gelecek nesillere aktarımında rehber niteliği taşıyacak bilgiler içermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bach, Vivaldi, ikili keman konçertosu, Barok müzik, çalışma önerileri.

AN ANALYSIS OF THE FIRST MOVEMENTS OF VIVALDI OP. 3 NO. 8, RV 522 AND BACH BWV 1043 DOUBLE VIOLIN CONCERTOS FROM THE PERFORMERS' PERSPECTIVE AND SUGGESTIONS FOR PRACTICE

ABSTRACT

Despite changing performance practices throughout the history of music, the desire of musicians to play together has remained a universal phenomenon. In this context, the violin has played a central role in both solo and chamber music performances from the Baroque period to the present day. This study aims to provide a technical and musical analysis of these important works, focusing on Johann Sebastian Bach's Double Violin Concerto in D minor (BWV 1043) and Antonio Vivaldi's Concerto for Two Violins in A minor (RV 522).

In this study, the formal characteristics, period performance practices and performance techniques of these two masterpieces were analyzed in detail. Particular emphasis was placed on the musical dialogue between soloists, harmony with the orchestra, and how the stylistic characteristics of the period could be transferred to contemporary performances. It is aimed to provide a practical guide for performers by developing solutions for the technical difficulties of the works.

It is aimed to provide a practical guide for performers by developing solutions for the technical difficulties of the works.

The findings of the study shed light on common problems encountered in the performance of Baroque-period double violin concertos. Suggestions have been developed taking into account both the historically conscious performance approach and modern playing techniques. In this context, important findings are presented regarding the balance between preserving the original character of the works and appealing to today's audience.

This study is expected to serve as an important resource for violin educators and performers and to contribute to a better understanding of the Baroque double concerto tradition. The analyses and performance suggestions presented in the study contain information that will serve as a guide for the transmission of this genre to future generations.

Keywords: Bach, Vivaldi, double violin concerto, Baroque music, practice suggestions.

GİRİŞ

Barok dönem (1600- 1750), enstrümantal müziğin ve konçerto formunun altın çağını temsil etmektedir. Bu dönemde Tomaso Albinoni, Pietro Locatelli ve Giuseppe Tartini gibi İtalyan bestecilerin yanı sıra, Johann Sebastian Bach ve Georg Philipp Telemann gibi Alman besteciler de konçerto literatürüne önemli katkılarda bulunmuşlardır (Batur, 2017: 9). Özellikle Antonio Vivaldi'nin 460'tan fazla konçertosu ve Bach'ın Brandenburg Konçertoları, dönemin enstrümantal müzik anlayışını şekillendiren başyapıtlar olarak öne çıkmaktadır.

Konçerto formu, Latince “concertare” (bir yandan çekişmek, diğer yandan birlikte çalışmak) kelimesinden türemiş olup, Barok dönemde solist(ler) ve orkestra arasındaki dinamik etkileşimi ifade etmektedir (Batur, 2017: 9). Vivaldi'nin La Minör (RV 522) ve Bach'ın Re Minör (BWV 1043) ikili keman konçertoları, bu etkileşimin en yetkin örneklerini oluşturmaktadır. Her iki eser de teknik virtüözite ile derin müzikal ifadenin mükemmel bir sentezini sunarken, kemancılar arasındaki diyalogun sanatsal potansiyelini ortaya koymaktadır.

Barok Dönemin karakteristik özellikleri arasında yer alan süslemeler ve retorik anlatım, bu konçertolarda belirgin şekilde gözlemlenebilmektedir. Vivaldi'nin eserlerindeki İtalyan tarzı lirizm ile Bach'ın kontrapuntal ustalığı, ikili keman konçertolarında kendine özgü ifade biçimleriyle karşımıza çıkmaktadır. Konçerto grosso formunun en olgun örneklerini temsil eden bu yapıtlar, çoklu solist anlayışının Barok dönemde ulaştığı sanatsal düzeyi yansıtmaktadır.

Çalışmamız, bu iki başyapıtın müzikal ve teknik analizini yaparak, icracılar için tarihsel performans pratikleri ile modern yorumlama teknikleri arasında köprü kurmayı hedeflemektedir. Özellikle solistler arasındaki denge, orkestra eşliğinde ses rengi oluşturma ve dönemsel stilistik özelliklerin uygulanması gibi konularda yol gösterici öneriler sunulmaktadır. Bu bağlamda araştırmamızın, Barok dönem ikili keman konçertolarının icrasına ilişkin önemli bir referans kaynağı oluşturması beklenmektedir.

Amaç ve Önem

Bu çalışmanın temel amacı, Antonio Vivaldi ve Johann Sebastian Bach'ın ikili keman konçertolarının birinci bölümlerini (Vivaldi'nin La Minör İki Keman için Konçerto RV 522 ve Bach'ın Re Minör İkili Keman Konçertosu BWV 1043) müzikal, teknik ve tarihsel bağlamda detaylı bir şekilde incelemektir. Derleme yöntemiyle gerçekleştirilen bu araştırma, Barok dönemin ikili konçerto geleneğini analiz ederek, bu eserlerin icrasında karşılaşılan müzikal ve teknik zorluklara yönelik çözüm önerileri sunmayı hedeflemektedir. Ayrıca, bu konçertoların keman eğitimindeki yeri ve önemini vurgulayarak, icracılar ve eğitimciler için pratik bir rehber niteliği taşıması amaçlanmaktadır.

Çalışmanın bir diğer önemli hedefi, Vivaldi ve Bach'ın besteleme tekniklerini ve müzikal üsluplarını karşılaştırmalı olarak ele almaktır. İki bestecinin ikili keman konçertolarındaki form, armoni, kontrpuan ve diyalog yapıları incelenerek, Barok dönemin ortak müzik dili içindeki kişisel ifade farklılıkları ortaya konacaktır. Bu analizler, eserlerin icrasında dönemsel stil özelliklerinin nasıl uygulanabileceğine dair önerilerle desteklenecek ve böylece müzisyenlerin bu eserleri daha bilinçli bir şekilde yorumlamalarına katkı sağlayacaktır.

Son olarak, bu araştırmanın Barok dönem ikili konçerto literatürüne önemli bir katkı sunması ve gelecekte bu alanda yapılacak çalışmalara yol gösterici olması beklenmektedir. Elde edilen bulguların, özellikle oda müziği ve orkestra repertuvarında ikili konçerto performanslarının geliştirilmesine yönelik yeni araştırmalara temel oluşturması hedeflenmektedir. Ayrıca, bu çalışmanın keman eğitimcileri ve öğrencileri için teknik çalışma yöntemleri ve müzikal yorumlama stratejileri konusunda bir kaynak teşkil etmesi amaçlanmaktadır.

Özetle, bu çalışma Vivaldi ve Bach'ın ikili keman konçertolarını yalnızca analitik açıdan ele almakla kalmayıp, icra ve eğitim bağlamında da uygulanabilir öneriler sunarak literatüre katkı sağlamaktadır. Araştırmanın, Barok dönem konçertolarının yorumuna yönelik bilinçli bir yaklaşım

geliştirilmesine yardımcı olacağı ve ileride yapılacak akademik çalışmalara kaynaklık edeceği düşünülmektedir.

Sınırlılıklar

Bu çalışmanın kapsamı ve metodolojisi çerçevesinde belirli sınırlılıklar tespit edilmiştir. Öncelikle, araştırma kapsamında ele alınan Vivaldi'nin La Minör (RV 522) ve Bach'ın Re Minör (BWV 1043) ikili keman konçertolarının yalnızca 1. bölümlerinin form analizi yapılmıştır. Çalışmanın temel odağı teknik ve müzikal icra önerileri olduğundan, eserlerin tamamı ve makro form yapıları ile bölümler arası geçişlerin teorik analizleri detaylı şekilde incelenmemiştir.

Araştırmanın önemli bir sınırlılığı, veri toplama sürecinde mevcut literatürle sınırlı kalınmasıdır. Özellikle bestecilerin orijinal el yazmaları ve dönemin performans uygulamalarına ilişkin birincil kaynakların eksikliği, çalışmanın tarihsel bağlamının kapsamlı şekilde ortaya konulmasını engellemiştir. Bunun yanı sıra, konuya ilişkin Türkçe literatürün sınırlı olması nedeniyle, araştırma büyük ölçüde uluslararası kaynaklara dayandırılmak zorunda kalmıştır.

Çalışmanın bir diğer sınırlılığı, araştırma kapsamının öncelikli olarak teknik ve müzikal çalışma önerileri üretmeye odaklanmasıdır. Bu durum eserlerin bestecilik teknikleri, tarihsel bağlamı ve dönem performans uygulamaları gibi diğer analiz boyutlarının görece daha az ele alınmasına yol açmıştır. Ancak bu sınırlılık, aynı zamanda çalışmanın icracılar için pratik fayda sağlama hedefine hizmet etmektedir.

YÖNTEM

Bu araştırma, Barok dönem ikili keman konçertolarının teknik ve müzikal analizine yönelik olarak sistematik derleme (literatür taraması) yöntemi ile gerçekleştirilmiştir. Geleneksel derlemeler, belirli bir konuyu tanımlamak, ana hatlarıyla özetlemek, alan yazındaki boşlukları vurgulamak gibi amaçlarla yazılan çalışmalardır. (Yılmaz, 2021: 1461). Nitel bir araştırma yaklaşımıdır. Çalışmada, Vivaldi'nin La Minör İki Keman için Konçerto (RV 522) ve Bach'ın Re Minör İkili Keman Konçertosu (BWV 1043) eserleri odak noktası olarak belirlenmiş, bu eserlerin icrasına yönelik teknik ve müzikal çözümlemeler yapılmıştır.

Araştırma sürecinde, ulusal ve uluslararası akademik veri tabanları (Google Scholar, JSTOR, ProQuest, TR Dizin) taranmış, konuyla ilgili kitap, makale, tez ve performans kayıtları değerlendirilmiştir. Özellikle Barok dönem performans pratikleri, keman teknikleri ve ikili konçerto formu üzerine yazılmış kaynaklar analiz edilmiştir. Verilerin değerlendirilmesinde içerik

analizi tekniği kullanılmış, elde edilen bulgular tematik olarak sınıflandırılmıştır (Patton, 2015: 54).

Çalışmanın analiz aşamasında, her iki konçertonun müzikal yapısı, teknik zorlukları ve icra önerileri detaylı şekilde incelenmiştir. Ayrıca, dönemin tarihsel performans uygulamaları göz önünde bulundurularak, modern keman teknikleriyle uyumlu çalışma stratejileri önerilmiştir

BULGULAR

Barok Müziğin Tarihsel ve Stilistik Özellikleri

Barok dönem (1600-1750), batı müzik tarihinde önemli teknik ve estetik gelişmelerin yaşandığı bir çağ olarak kabul edilmektedir (Bukofzer, 1947: 3). Bu dönemde, Rönesans'ın polifonik yapısından daha dramatize edilmiş bir müzik anlayışına geçiş gözlemlenmiştir. Basso continuo uygulamasının yaygınlaşması, tonal sistemin gelişimi ve opera gibi yeni müzik formlarının ortaya çıkışı, Barok müziğin karakteristik özelliklerini oluşturmuştur (Palisca, 2001: 45). Dönemin en önemli bestecileri arasında J.S. Bach, G.F. Handel ve A. Vivaldi gibi isimler yer almaktadır.

Barok müzikte, concerto grosso, füg, süit ve sonat gibi formlar öne çıkmıştır (Donington, 1982: 112). Bu dönemde, kontrast prensibi ve ritmik canlılık eserlerin temel yapı taşlarını oluşturmuştur. Özellikle Vivaldi'nin konçertolarında görülen ritornello formu, Barok müziğin en belirgin özelliklerinden biridir (Talbot, 1993: 78).

Barok Dönemde, klavsen, org, barok keman ve teorbo gibi çalgılar yaygın olarak kullanılmıştır (Boyden, 1965: 56). Dönemin performans pratikleri, modern uygulamalardan önemli ölçüde farklılık göstermektedir. Özellikle ornamentasyon (süsleme) teknikleri, doğaçlama unsurları ve tarihsel tel kullanımı, otantik Barok performanslarının ayırt edici özellikleridir (Neumann, 1978: 134). Son yıllarda, tarihsel bilinçli performans (HIP) hareketi, bu dönem müziğinin orijinal koşullara uygun şekilde icra edilmesine önemli katkılar sağlamıştır.

Barok müzik, günümüzde hem akademik çalışmalarda hem de konser repertuvarlarında önemli yer tutmaktadır. Dönemin eserleri, müzik teorisi eğitiminde temel kaynak olarak kullanılmaya devam etmektedir. Özellikle Bach'ın eserleri, müzikal yapılarındaki matematiksel mükemmellik ve derin ifade gücü nedeniyle özel bir değer taşımaktadır (Wolff, 2000: 215). Barok müziğin analitik yaklaşımları, günümüz bestecilerine de ilham kaynağı olmaya devam etmektedir.

Vivaldi'nin Müzik Dilinin Temel Özellikleri

Antonio Vivaldi'nin (1678-1741) müzik dili, Barok dönemin karakteristik unsurlarını yansıtırken aynı zamanda kendine özgü bir ifade biçimi geliştirmiştir. Eserlerinde, özellikle ritmik canlılık ve melodik berraklık öne çıkan öğelerdir (Heller, 1997: 45). Vivaldi, konçerto formunu yeniden şekillendirerek, solist ve orkestra arasındaki diyalogu dinamik bir yapıya kavuşturmuştur. Bu yaklaşım, özellikle Dört Mevsim gibi programlı eserlerinde belirgin şekilde gözlemlenebilir (Everett, 1996: 112). Ayrıca, tekrarlanan ritornello yapısı, Vivaldi'nin bestelerinde formal bütünlüğü sağlamada önemli bir rol oynar.

Vivaldi'nin müziği, döneminin ötesinde armonik denemeler içerir. Özellikle hızlı geçişler ve beklenmedik modülasyonlar, eserlerine dramatik bir karakter kazandırır (Talbot, 1993: 78). Keman konçertolarında, çift ses (double stop) ve hızlı gam pasajları gibi teknik unsurları sıklıkla kullanmış, bu da onun virtüöziteye olan yaklaşımını ortaya koyar (Selfridge ve Field, 1994: 56). Ayrıca, Vivaldi'nin bas hattına yaklaşımı, Barok dönemdeki basso continuo geleneğini genişleterek, daha bağımsız bir partiyon yazımına öncülük etmiştir.

Vivaldi, müziğin anlatımsal gücünü en iyi şekilde kullanan bestecilerden biridir. Dört Mevsim gibi eserlerinde, doğa olaylarını ve insan duygularını müzikal olarak tasvir etmiştir (Landon, 1993: 102). Örneğin, “Yaz” konçertosunda fırtınanın etkisi, hızlı ölçü değişimleri ve disonant akorlarla yansıtılır. Bu tür betimleyici öğeler, Vivaldi'nin müziğinin dinleyici üzerinde güçlü bir etki bırakmasını sağlar (Ryom, 1986: 134). Ayrıca, eserlerindeki renkli orkestrasyon, farklı enstrüman gruplarının dinamik kullanımıyla dikkat çeker.

Vivaldi'nin müzik dili, özellikle J. S. Bach gibi besteciler üzerinde derin bir etki bırakmıştır. Bach'ın Vivaldi'nin konçertolarını klavsen için düzenlemesi, bu etkinin en somut örneklerinden biridir (Kolneder, 1970: 89). Ayrıca, Vivaldi'nin ritmik enerjisi ve melodik buluşları, klasik dönem bestecilerine ilham kaynağı olmuştur. Günümüzde, Vivaldi'nin eserleri hem tarihsel performans pratikleri hem de modern yorumlarla sıklıkla icra edilmektedir. Bu durum, Vivaldi'nin müzik tarihindeki kalıcı önemini kanıtlamaktadır.

Bach'ın Müzik Dilinin Temel Özellikleri

Johann Sebastian Bach'ın (1685-1750) müzik dili, Barok dönemin teknik ve estetik zirvesini temsil eder. Eserlerinde kontrapuntal yazımın mükemmeliyetçi bir şekilde uygulanması, Bach'ın müzikal kimliğinin en belirgin özelliğidir (Wolff, 2000: 45). Füg ve kantat gibi formlarda gösterdiği ustalık,

onu döneminin en etkili bestecilerinden biri yapmıştır. Bach'ın müziği, matematiksel kesinlik ile derin dinî ve duygusal ifadenin benzersiz bir sentezini sunar (Butt, 1997: 112).

Bach'ın eserlerinde, karmaşık armonik yapılar ile çok seslilik arasında dikkat çekici bir denge gözlemlenir. Özellikle “Die Kunst der Fuge” (Füg Sanatı) gibi eserlerinde, kontrapuntal tekniklerin sınırlarını zorlamıştır (David ve Mendel, 1998: 78). Bach'ın armoni anlayışı, tonal sistemin gelişimine önemli katkılar sağlamıştır. Eserlerinde kullandığı kromatik geçişler ve modülasyonlar, dönemi için oldukça ileri düzeydedir (Wolff, 2000: 156).

Bach'ın müzik dili, dinî besteleriyle dünyevi besteleri arasında dikkat çekici farklılıklar sergiler. Kantatlarında ve pasyonlarında kullandığı müzikal retorik teknikleri, metnin duygusal içeriğini güçlü bir şekilde yansıtır (Butt, 1997: 203). Öte yandan, klavsen ve orkestra için yazdığı eserlerde daha virtüöz bir yaklaşım benimsemiştir. “Brandenburg Konçertoları” gibi eserlerde ise çalgıların teknik olanaklarını sonuna kadar zorlamıştır (David ve Mendel, 1998: 189).

Bach'ın müziği, ölümünden sonra unutulmuş olsa da 19. yüzyılda Mendelssohn'un çabalarıyla yeniden keşfedilmiştir. Günümüzde hem dinî hem de seküler eserleri standart repertuvarın vazgeçilmez parçalarıdır (Wolff, 2000: 402). Bach'ın kontrapuntal teknikleri ve armonik yaklaşımı, klasik ve romantik dönem bestecileri üzerinde derin etkiler bırakmıştır. Özellikle “İyi Düzenlenmiş Klavye” gibi eserleri, müzik teorisi eğitiminin temel taşlarından biri olmaya devam etmektedir (Butt, 1997: 315).

Vivaldi'nin Op. 3 No. 8 İkili Keman Konçertosu Allegro Bölümünün İncelemesi ve Çalışma Önerileri

1

Concerto grosso

I

Allegro
Tutti

Antonio Vivaldi Op. 3, Nr. 8
1680-1743

Violino I
obbligato

Violino II
obbligato

Nota 1. Vivaldi Op. 3 No.8 ikili keman konçertosu- Allegro.

Antonio Vivaldi'nin Concerto grosso formundaki Op. 3 No. 8 (RV 522) başlıklı ikili keman konçertosunun Allegro başlangıç bölümü, Barok Dönemin tipik ritmik dinamizmini ve kontrastlı yapı anlayışını yansıtan önemli bir örnektir. Eserin açılışındaki tutti pasajı, her iki obbligato kemanın homofonik bir yaklaşımla başlasa da hemen ardından kontrapuntal etkileşimle çeşitlenir. Bu yapı, Vivaldi'nin İtalyan barok stiline katkılarından biri olan tematik netlik ve ritmik sürekliliği yansıtır. Aynı zamanda eserin giriş kısmında kullanılan ardışık altılıklar, müzikal hareketi ileriye taşıyan itici bir güç oluşturur ve dinleyiciyi konçertonun dramatik yapısına hazırlar.

İlk birkaç ölçüde gözlemlenen dizi ve arpej temelli hareket, Vivaldi'nin dönemin yay teknikleriyle yakından ilişkili olan virtüözüte anlayışını da ortaya koyar. Her iki keman partisinde neredeyse birebir aynılık gösteren ritmik yapı hem tonal merkezlemeyi hem de dramatik ivmeyi destekleyecek biçimde tasarlanmıştır. Bu durum, konçerto grosso türündeki concertino ve ripieno bölümleri arasındaki geleneksel karşıtlık yerine, daha homojen ve bütüncül bir doku sunmaktadır (Steinberg, 1998: 85). Ayrıca, iki kemanın simetrik girişleri, eserin ilerleyen bölümlerinde daha karmaşık ve diyalogsal etkileşimlerin ön izlemesini sunar niteliktedir.

Form açısından değerlendirildiğinde, eserin bu ilk bölümü ritornello formunun izlerini taşır. İlk ritornello pasajı, tonik merkezinde belirgin biçimde ortaya konur ve bu tema, eserin ilerleyen kısımlarında modülasyonlarla tekrar edilecektir. Bu biçimsel yapı, dinleyici açısından tanıdıklık hissi uyandırırken, solo bölümlerdeki varyasyonlar sayesinde müzikal çeşitlilik ve sürükleyicilik korunur. Vivaldi'nin bu yapısal anlayışı, özellikle öğrencisi Pisendel aracılığıyla Alman stiline de etki etmiş, bu da eserlerinin uluslararası yankı bulmasına katkı sağlamıştır (Zaslaw, 1995: 62).

Eserin başındaki dizi ve arpej temelli pasajlar, yay kontrolü ve netlik açısından dikkatle çalışılmalıdır. Bu tür hareketler, Vivaldi'nin dönemin virtüözlük anlayışına uygun olarak özellikle sağ el tekniğinin gelişimini hedefler. Bu nedenle, her iki keman partisindeki simetrik girişler ayrı ayrı ve birlikte yavaş tempoda çalışılarak eş zamanlılık güçlendirilmelidir. Arpejlerde yay dağılımı dengeli tutulmalı, özellikle yay yönlerinin doğal vurgularla örtüşmesine dikkat edilmelidir. Ayrıca, ilk ritornello temasının tonal merkezdeki belirgin yapısı, entonasyon açısından referans noktası olarak değerlendirilmeli ve modülasyonla gelen tekrarlarında ses renginin korunmasına özen gösterilmelidir. Solo bölümlerdeki varyasyonlar ise teknik çeşitliliği destekleyecek şekilde farklı yay teknikleriyle çalışılmalı ve pasajlar arasında karakter farklılıkları göz önünde bulundurularak ifade derinliği oluşturulmalıdır.

Nota 2. Vivaldi Op. 3 No. 8 ikili keman konçertosu gelişme kısmı 1.keman – solo.

Şekil 2’de yer alan ölçüler; Antonio Vivaldi’nin Op. 3 No. 8, RV 522 numaralı ikili keman konçertosunun Allegro bölümünde solo kemanların sahneye çıktığı ilk belirgin pasajlardan biridir. Birinci kemanın üstlendiği solo pasaj, teknik açıdan oldukça virtüözite gerektiren arpejler ve altılı grup süslemelerle donatılmıştır. Bu pasajda, Barok dönemin süsleme anlayışına sadık kalarak “tr” (tril) gibi süsleme sembollerinin dikkatli uygulanması gerekir. Aynı zamanda eserdeki dinamik kontrastlar (örneğin, pianissimo ve forte arasındaki geçişler), dramatik yapıdaki ani duygu değişimlerini ifade etmek açısından oldukça belirleyicidir. Bu noktada solo kemanlar, sadece teknik yeterlilik değil; aynı zamanda stilistik ve ifade gücü açısından da üst düzey bir yorum gerektirir (Talbot, 2011: 137).

55. ölçüden itibaren gelen pasaj ise birinci kemanın hızlı ve inişli çıkışlı on altılık notalarla dolu virtüöz pasajıdır. Bu bölüm, basso continuo’nun basit ama sabit ritmik eşliği üzerine kurulmuş olup, Vivaldi’nin kontrast yaratma anlayışının somut bir örneğidir. Solo partideki sürekli hareketli figürasyon, armonik değişimlere karşılık vererek melodik yapının ileriye taşınmasını sağlar. Bu teknik yapı, Vivaldi’nin müzikteki dramatik anlatımı sade malzemelerle derinleştirme becerisini yansıtır. Eşlik eden viyolonsel partisinin ritmik sadeliği ve temel tonları vurgulayan karakteri, solo kemanın karmaşıklığını ve parıltısını ön plana çıkarır. Bu yapı, concertino ile ripieno arasındaki klasik concerto grosso etkileşiminin bir örneğidir (Steinberg, 1998: 92).

Birinci kemanın solo pasajlarında yer alan hızlı arpejler, altılı süslemeler ve sürekli on altılık figürasyonlar, sağ el kontrolü ve sol el parmak netliği açısından detaylı teknik çalışma gerektirir. Bu pasajlarda, metronom eşliğinde yavaş tempodan başlanarak kademeli hız artırımını yapılmalı;

özellikle eşitlik, artikülasyon ve parmak geçişlerinde netlik sağlanmalıdır. “Trill” gibi süslemeler dönemin stiline uygun biçimde uygulanmalı; süslemelerin ölçüye nasıl yerleşeceği konusunda dönem kaynaklarına başvurularak icra biçimi netleştirilmelidir. Dinamik kontrastlar dikkatle planlanarak forte ve pianissimo geçişlerinde yay basıncı ve hızındaki değişimler kontrol altına alınmalıdır. 55. ölçüden itibaren başlayan hızlı figüratif bölümde ise armonik yapıyla ilişkili ses vurgularına dikkat edilerek melodik yönlendirme korunmalı, bu pasajlar sadece teknik değil, aynı zamanda anlatım yönünden de tutarlı bir şekilde çalışılmalıdır.

The image displays a musical score for two violins (VI.I and VI.II) from Vivaldi's Op. 3 No. 8. The first system, marked 'Tutti', shows measures 50 and 51. The second system, marked 'Solo', shows measures 52 and 53. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings like 'f' (forte) and 'p' (piano).

Nota 3. Vivaldi Op. 3 No. 8 ikili keman konçerto gelişme kısmı, Tutti ve Solo.

Eserin geri kalan kısımlarında Vivaldi, iki solo keman ve tutti-yaylı grupları arasında sürekli değişen bir diyalog kurarak formun dramatik potansiyelini en üst düzeyde kullanır. Solo kemanlar zaman zaman paralel hareketlerle, zaman zaman da imitasyon ve kontrapunktik yapılarla birbirine yanıt verir. Bu karşılıklı etkileşim, eserin tekrar eden tema (ritonello) yapısı içinde 2 kemanın soloları epizodik alanlara yerleştirilmiş ve tonal olarak geniş bir yelpazede işlenmiştir. Solo partilerin teknik olarak giderek yoğunlaştığı bölümlerde, özellikle arpejler, sekizlik ve on altılık pasajlar virtüöziteyi ön plana çıkarır. Bu durum, eserin hem didaktik hem de konser repertuarı açısından değerini artırır (Talbot, 2011: 139). Tutti bölümleri ise tematik bütünlüğü sağlayarak esere istikrar kazandırır.

Nota 4. Vivaldi Op. 3 No. 8 ikili keman konçertonun finali.

Konçertonun birinci bölüm finali, tutti (tüm orkestra) ile sonlanır ve bu, Barok konçerto grossolarda yaygın bir uygulamadır. Tutti bölümü, ana temayı son kez vurgulayarak eseri görkemli bir şekilde kapatır. Vivaldi, burada kontrastlı dinamikler (forte-piano) ve kısa, keskin vurgular kullanarak dramatik bir etki yaratır. İki solist kemanın son teknik pasajları, icracıların becerisini sergilemeye fırsat tanırken, eser coşkulu ve dengeli bir finalle noktalanır. Bu yapı, Vivaldi'nin konçerto formuna getirdiği yenilikçi yaklaşımın da bir örneğidir. Vivaldi, ilk bölümün sonunda genellikle ana motifin kısa ve enerjik bir tekrarını kullanır, bu da bölümü belirgin bir şekilde sonlandırırken dinleyiciye bir bütünlük hissi verir.

İlk bölümün sonu, dinamik kontrastlarla (forte-piano) ve ritmik keskinlikle dikkat çeker. Tutti'nin finaldeki tekrarı, solistlerin son süslemeleriyle birleşerek Barok dönemin karakteristik ihtişamını yansıtır. Özellikle, basso continuo'nun sağlam armonik desteği ve kemanların senkronize diyalogları, bu kapanışa dinamik bir akış kazandırır.

Bu final bölümünün çalışmasında, solist kemanlar için teknik ve müzikal açıdan dikkat gerektiren unsurlar öne çıkar. Özellikle tutti öncesi yer alan son solo pasajlar, hızlı figürasyonlar ve süslemeler açısından ayrıntılı şekilde analiz edilmeli; pasajlar yavaş tempoda çalışılarak artikülasyon ve parmak koordinasyonu güçlendirilmelidir. Forte-piano gibi dinamik kontrastlar, yay basıncı ve hızında dengeli geçişlerle uygulanmalı; kısa ve keskin vurgular ise kontrollü ama belirgin ataklarla çalışılmalıdır. Tutti bölümünde orkestraya senkron bir şekilde eşlik edebilmek için eş zamanlı çalma egzersizleri yapılmalı; özellikle ana temanın tekrarında hem ifade hem de yapı bütünlüğüne odaklanılmalıdır. Basso continuo'nun sağladığı harmonik zemine karşılık, kemanların senkronize hareketi dikkatle sağlanmalı, böylece finalin ihtişamı teknik başarı ile müzikal anlatım arasında dengeli bir biçimde yansıtılmalıdır.

Bach'ın BWV 1043 İkili Keman Konçertosu Vivace Bölümünün İncelemesi ve Çalışma Önerileri

Konzert

für zwei Violinen, Streicher und Basso continuo

d-moll

Johann Sebastian Bach BWV 1043

Vivace

Nota 5. Bach BWV 1043 ikili keman konçertosu - Vivace.

Johann Sebastian Bach'ın BWV 1043 katalog numaralı d-moll Çift Keman Konçertosu, Barok dönemin en önemli keman eserlerinden biridir. Yaklaşık 1730 civarında Leipzig'de bestelenmiştir. Eser, iki solo keman, yaylı çalgılar ve basso continuo için yazılmıştır. Form yapısı, dönemin tipik İtalyan konçerto grosso tarzındadır ve Antonio Vivaldi'nin etkileri belirgindir (Boyden, 1965: 231).

Eser üç bölümden oluşur:

Vivace, Largo, ma non tanto, Allegro

Birinci bölüm, ritornello formu içinde yazılmıştır. Bu form, ana temanın (ritornello) tüm orkestra tarafından çalındığı bölümlerle, solo kemanların epizodik bölümlerinin dönüşümlü olarak yer aldığı bir yapıdır. Ritornello teması her dönüşünde farklı tonlara geçiş yaparak eserin tonal çeşitliliğini artırır.

Ritornello bölümlerindeki enerji ve kontrapuntal doku, esere hareket kazandırırken; epizodik bölümler daha özgür, süslemeli ve virtüöz karakterdedir (Ledbetter, 2002: 147).

Solo 1. keman ve 2. keman arasında sık sık geçişkenlik olur ve pasajlar iç içedir; bu durum müzikal etkileşimi ön plana çıkararak net artikülasyon ve dikkatli dinleme gerektirir. Özellikle sola telinden mi teline ani geçişler, kontrol ve entonasyon becerisi açısından önemli bir zorluk oluşturur. Ritimsel kesinlik, özellikle senkoplu ve noktalı değerlerin doğru uygulanması, yay kontrolüyle

doğrudan ilişkilidir ve eserin akıcılığı için belirleyicidir. Aynı zamanda süslemeler ve trillerin stile uygun biçimde, temiz ve dengeli icrası önem taşırken; solo kemanlar arasında kurulan yoğun kontrpuan yapısı ve armonik denge, yüksek düzeyde dikkat ve duyarlılık gerektirir.

Solo 1. ve 2. keman partileri, öncelikle ayrı ayrı metronom eşliğinde çalışılmalı ve her pasaj müzikal açıdan anlamlandırılarak detaylı şekilde analiz edilmelidir. İki partinin aynı anda çalınmasından önce, karşılıklı pasajlar nota üzerinde incelenmeli ve bu pasajların birbirini nasıl tamamladığı anlaşılmalıdır. Sonrasında iki solo kemancı, birlikte yavaş tempoda çalışarak aralarındaki uyumu pekiştirmeli, ses dengesi ve entonasyon birliği sağlamalıdır. Detache, martele ve spiccato gibi Barok döneme özgü yay teknikleri özenle uygulanmalı; modern tekniklerle Barok stil arasında dengeli bir yaklaşım kurulmalıdır. Triller ve diğer süslemeler, doğru yer ve zamanlamayla, uygun hızda ve stile uygun biçimde icra edilebilmesi için Leopold Mozart ve Quantz gibi kaynaklara başvurularak çalışılmalıdır. Tüm bu teknik çalışmaların yanında, her pasajda melodik yön, cümle yapısı ve dinamik akış dikkatle belirlenmeli; solistler partilerini yalnızca teknik pasajlar olarak değil, karşılıklı konuşan iki karakter gibi ele almalıdır. Bach'ın vokal tarzı göz önüne alınarak, cümleler doğal bir soluma hissiyle, anlamlı müzikal duraklarla şekillendirilmelidir.

Nota 6. Bach BWV 1043 gelişme kısmı.

Bach'ın BWV 1043 Re Minör İkili Keman Konçertosu'nun birinci bölümünde yer alan 21. ila 38. ölçüler arası pasaj, Solo I kemanın teknik açıdan oldukça yoğun bir epizodik solosudur. Bu bölüm, konçertonun ritornello yapısı içinde serbest ve süslemeli yapısıyla dikkat çeker. Altılamalardan oluşan sürekli hareket halindeki figürler, pasaj boyunca melodik bir ivme yaratır ve gerilim kademe kademe artar. Triller, küçük artikülasyon detayları ve cümle sonlarındaki vurgular, bu pasajın

retorik etkisini güçlendirir. 1.kemanın solo partisi, burada âdeta bir kadans öncesi çıkış yakalar ve 38. ölçüde solo 2. kemana geçerek müzikal bir diyalog yaratır.

Teknik açıdan pasaj, özellikle altılamaların temiz ve net icrasını gerektirir. Bu hızlı notaların düzenli ve homojen çalınabilmesi için yay kontrolü büyük önem taşır. Uzun yaylarla, kontrollü bir *detache* tekniği tercih edilmeli; gereksiz yay değişimlerinden kaçınılmalıdır. Aynı zamanda sol el için de büyük bir esneklik ve koordinasyon gerektiren bu bölüm, pozisyon geçişleri bakımından zengindir. Üçüncü, beşinci ve yedinci pozisyona ani geçişler dikkatle çalışılmalı, kaydırmaların ses kalitesini bozmadan yapılması sağlanmalıdır. Triller gibi süslemeler, pasajın içindeki hızlı yapıdan bağımsız olarak net ve müzikal biçimde yerleştirilmelidir.

Çalışma sürecinde öncelikle her ölçü küçük parçalara bölünmeli ve ağır tempoda çalışılmalıdır. Altılamalar, üçlü ya da ikili bölünerek sol ve sağ el koordinasyonu sağlamlaştırılmalı, sonra kademeli olarak hız artırılmalıdır. Pozisyon geçişlerinin ayrı ayrı çalışılması, sol elin kayma hızını ve entonasyon doğruluğunu geliştirir. Ayrıca bu pasajın sadece teknik değil, müzikal anlamda da gelişmesi için nefes alma noktaları belirlenmeli, cümle sonları anlamlandırılmalıdır. 36. ölçüden itibaren başlayan çözülme etkisi hem yavaşlayan karakteri hem de enerjinin yumuşakça bırakılması açısından önemlidir.

Son olarak, bu bölümde solo temanın 1.kemandan 2. kemana geçişi, yapısal bir eşik olarak değerlendirilmelidir. İki solist bu geçişi birlikte çalışarak müzikal yönü, karakter farklılıklarını ve ses dengesini belirlemelidir. Bach'ın bu epizodu, sadece bir teknik gösteri değil, karşılıklı bir anlatı gibi ele alınmalı ve anlatım gücü ön planda tutulmalıdır.

Nota 7. Bach BWV 1043 ikili keman konçertosu gelişme kısmı1.keman solo.

38. ölçü itibarıyla solo 1. kemandan 2. kemana geçen anlatı, eserin yapısal diyalog mantığını açık biçimde yansıtır. Bu noktadan itibaren 2. keman, 1. kemanın daha önce üstlendiği figüratif yoğunluğu devralır. Bu bölümde de altılamalardan oluşan sürekli hareket, teknik olarak devam eder; fakat müzikal anlatım açısından yeni bir renk ve yön hissedilir. 2. keman partisi bu pasajda özellikle ritmik netlik, temiz artikülasyon ve sol el koordinasyonu gerektiren pasajlarla öne çıkar. Cümleler hızlı yükselir ve genellikle dominant alanlarda gerilim yaratacak biçimde şekillenir. Bu gerilim, arada kısa orkestral nefeslerle dengelenir ve 1. keman ile 2. keman arasında iç içe geçmiş yapılar oluşur.

Teknik açıdan bu bölümdeki zorluklar hem benzerlik hem de farklılık içerir. 2.keman, özellikle pozisyonlar arasında hızlı geçişler, çift yaylı geçişler ve entonasyon kontrolü açısından dikkatli çalışılmalıdır. Yine uzun altılamaların yay kontrolüyle tutarlı ve müzikal biçimde icra edilmesi gerekir. Yayın temizliği, altılamaların ritmik netliğini doğrudan etkiler. Ayrıca pasajda bazı yerlerde yay yönü sorunları oluşabileceği için, uygun yay planlaması önceden belirlenmeli ve tüm pasaj bu plan doğrultusunda çalışılmalıdır.

Çalışma sürecinde yine ölçüleri bölerek yavaş tempoda ve metronom eşliğinde çalışmak, pasajın fiziksel alışkanlıklarını oluşturur. Sol elin pozisyonlara geçişleri, artikülasyonların doğru yerlerde yerleşmesi ve süslemelerin (örneğin grupetto benzeri motiflerin) netliği için detaylı el-ayrı pratikler yapılmalıdır. Cümlelerin doğal yönü belirlenmeli ve pasajın yalnızca teknik bir çalışma değil, aynı zamanda bir anlatım biçimi olduğu unutulmamalıdır. 70. ölçü civarında solo 1. ve 2. kemanlar arasında tema, tekrar iç içe geçer; bu noktada müzikal denge, solistler arası dinleme ve uyum en üst düzeye çıkmalıdır.

Bu bölüm, önceki pasajın devamı niteliğinde olsa da anlatının yeni bir karaktere büründüğü, farklı bir enerjinin hâkim olduğu bir geçiş alanıdır. Dolayısıyla iki solistin pasajı çalışırken karakter farklarını vurgulaması, müzikal çeşitliliği ve dramatik yapıyı ortaya çıkarması gerekir. Bach'ın iki solo partiyi karşılıklı bir diyalog unsuru olarak kurguladığı bu bölümde, müzikal zekâ ve karşılıklı duyarlılık, teknik beceri kadar belirleyici hâle gelir.

Nota 8. Bach BWV ikili keman konçertosu finali.

80. ölçüden itibaren konçertonun birinci bölümü, ritmik ve tematik olarak önceki epizodik pasajların ardından yeniden topluluk ve solistlerin iç içe geçtiği, enerjinin kontrollü biçimde yönlendiği bir yapıya evrilir. Bu bölümde solo 1.keman ve 2.keman keman partileri, önceki bireysel anlatımlarının ardından birlikte çalışarak hem diyalog hem de kontrapuntal etkileşim içinde ilerler. Pasajlar arasında belirgin taksimatlar yerine, temalar birbirine devredilir, tamamlanır ve karşılıklı cevaplarla zenginleşir. Bu yapı, Bach'ın konçerto grosso formundaki ustalığını gösterir. Melodik materyaller artık sadece gösteriş için değil, dramatik gerilim ve çözülme ilişkisi kurmak üzere işlenmektedir. Altılamaların yerini yer yer daha yatay melodik yapılar, arpejli iniş-çıkışlar ve sekanslar alır; bu da bölüme melodik bir soluklanma hissi kazandırır.

Teknik açıdan bu kısım, önceki bölgelere göre daha az virtüöz görünse de özellikle eşzamanlılık ve ses dengesi bakımından yüksek dikkat gerektirir. Solo 1. ve 2. kemanların birlikte çaldığı pasajlar, özellikle entonasyon birliği, zamanlama uyumu ve karakterin birlikte işlenmesi açısından zordur. Yay kullanımı konusunda, her iki solist de artikülasyonları paralel ve dengeli tutmalı; farklı yay eğilimleri pasaj bütünlüğünü bozmamalıdır. Ayrıca bu bölümde yer alan sekanslar ve kadans benzeri inişli çıkışlı pasajlar, sol elin rahatlığını, ses aralığındaki akıcılığı ve pozisyon geçişlerindeki kontrolü test eder niteliktedir.

Çalışma sürecinde, özellikle iki kemancının birlikte yavaş tempoda pasajları çalışması önerilir. Bu çalışma yalnızca teknik icrayı değil, karşılıklı dinleme alışkanlığını da geliştirir. Pasajlar birlikte icra edilirken, iç ritmik yapıların dikkatle duyulması; temaların nerede başlatılıp nerede devredileceğinin hissedilmesi önemlidir. Bu bölümlerde karakterin anlatımı, sadece tempolu çalmakla değil, cümlelerin “konuşur gibi” icrasıyla sağlanır. Son bölümlerde yaygın olarak görülen

arpejli ve modüle edici diziler, müzikal olarak çözülme noktasına hazırlık sunar ve bu hazırlık doğru ifade edilmelidir.

Bölümün sonunda, topluluk ve solistler ritornello temasıyla yeniden birleşir; bu birleşme, konçertonun başındaki tematik malzemenin dönüşü niteliğinde olup yapı bütünlüğünü pekiştirir ve dramatik gerilimin çözülmesini sağlar. Ritmik enerji devam eder, ancak önceki epizodik pasajlara kıyasla daha kararlı ve toparlayıcı bir karakterle sona erer. Solistler için bu son kısım, stilistik bütünlüğü koruyarak müzikal doruk noktasına ulaşma fırsatı sunar. Böylece birinci bölüm, bireysel teknik yeterlilik ile toplu müzikal anlatımın dengeli bir şekilde birleştiği olgun bir finalle tamamlanır. Bu bölümdeki en önemli noktalardan biri, iki solistin aynı anda çaldığı cümlelerin homojen bir biçimde duyulmasıdır; melodik çizgilerin hangi seslerinin öne çıkarılacağı birlikte düşünülmeli, müzikal cümleler ortak yorum anlayışıyla şekillendirilmelidir. Özellikle vibrato kullanımı konusunda ortak bir yaklaşım geliştirilmesi, iki solo partinin tek bir bütün gibi duyulmasına katkı sağlayacak ve müzikal uyumu güçlendirecektir.

Bölüm teknik olarak zorluk içermemesine rağmen müzikal icra zorluğuna sahiptir. Müzikal icra ise güzel ses kümeleri olarak düşünülebilir. Kaliteli ses çıkarmak iyi icranın en önemli unsurudur. Bu yönüyle ses kavramının üzerinde düşünülmesi ve çalışılması gereklidir. Kaliteli ve güzel ses çıkarmak keman icrasında ustalık isteyen bir beceridir. Sesin kalitesini etkileyen pek çok faktör vardır. Öncelikle tellerin ve kemanın bakımı ilk aşama sayılmalıdır. Kaliteli bir saza sahip olmak icracıya güzel ses elde etmek için büyük avantaj sağlar.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Vivaldi'nin RV 522 La minör İkili Keman Konçertosu ile Bach'ın BWV 1043 Re minör İkili Keman Konçertosu Barok Dönemin iki farklı üslubunu temsil eden ve ikili keman yazımı açısından oldukça zengin olan eserlerdir. Her iki konçertonun birinci bölümleri, tematik çeşitlilik, ritmik canlılık ve kemanlar arası diyalog bakımından detaylı bir analiz sunar. Ritornello formunun temel yapısı üzerine kurulu bu bölümler, solist partilerinin karşılıklı etkileşimini ön plana çıkarırken, orkestra ile kurulan bağlam sayesinde dönemsel icra anlayışlarının da izini taşır.

Bu doğrultuda, söz konusu eserleri yorumlamak ve icra etmek isteyen kemancılar için yapı, stil, teknik ve müzikal ifade yönlerinden dikkat edilmesi gereken birçok önemli unsur bulunmaktadır. Hem analitik hem de uygulamaya dönük bir yaklaşımla geliştirilen aşağıdaki çalışma önerileri, bu

eserlerin doğru ve anlamlı biçimde yorumlanmasına katkı sağlamayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda şu öneriler getirilmektedir:

Ritornello formunun giriş, tekrar ve epizot yapısını inceleyerek bölümler arasındaki yapısal bağlantılar anlaşılmalı.

Konçertoların tarihsel bağlamı, bestecilerin üslubu ve dönem estetiği üzerine bilgi edinilerek yorum derinleştirilmeli.

Tonal geçişlerin gerçekleştiği yerler belirlenerek modülasyonların etkisi üzerine çalışılmalı.

Her iki kemanın sunduğu tematik malzeme çıkarılarak temaların benzerlikleri ve farklılıkları analiz edilmeli.

Kemanlar arasındaki diyaloglar dikkatle incelenerek karşılıklı müzikal etkileşim üzerine birlikte çalışılmalı.

Ritmik motifler ayrıştırılarak Vivaldi'deki motorik yapı ile Bach'taki ritmik çeşitlilik karşılaştırılmalı olarak çalışılmalı.

Barok dönem yay tekniklerine (detaché, legato, spiccato vb.) odaklanılarak dönem estetiğine uygun icra yaklaşımı geliştirilmeli.

Özellikle unison ve kontrapuntal bölümlerde eş zamanlı çalma becerisini geliştirmek için yavaş tempolu ortak egzersizler yapılmalı.

Orkestra eşliğindeki kayıtlar dinlenerek solist ile orkestra arasındaki müzikal denge ve etkileşim gözlemlenmeli.

Trill, mordent gibi süslemeler dönemin icra pratiğine uygun şekilde uygulanmalı; bu konuda güvenilir kaynaklardan destek alınmalı.

Epizotların teknik ve karakteristik yapıları analiz edilerek her bölümün duygusal içeriğine uygun yorum yakalanmalı.

Barok ve modern kemanlar arasındaki teknik ve tını farklılıkları araştırılarak uygun ton elde etmeye yönelik çalışmalar yapılmalı.

Bu çalışmanın sunduğu önerilerin, icracılara Barok dönem üslubunu daha bilinçli şekilde aktarmada yol gösterici olması ve gelecek araştırmalara katkı sağlaması beklenmektedir.”

KAYNAKLAR

Batur, S. A. (2017). Barok ve Klasik Dönem Keman Konçertolarının Biçimsel Olarak Karşılaştırılması (Yüksek Lisans Tezi). Haliç Üniversitesi.

- Boyden, D. D. (1965). The history of violin playing from its origins to 1761 s. 45-231. Oxford University Press.
- Butt, J. (1997). Bach: Mass in B minor s. 110-315. Cambridge University Press.
- Bukofzer, M. F. (1947). Music in the Baroque era s. 1-35. W.W. Norton & Company.
- David, H. T., & Mendel, A. (1998). The Bach reader (Rev. ed.), s. 75-200). W. W. Norton & Company.
- Donington, R. (1982). Baroque music: Style and performance s.110-145. Faber Music.
- Everett, P. (1996). Vivaldi: The Four Seasons and other concertos, Op. 8 s. 110-125. Cambridge University Press.
- Heller, K. (1997). Antonio Vivaldi: The Red Priest of Venice s. 40-60. Amadeus Press.
- Kolneder, W. (1970). Antonio Vivaldi: His life and work s. 85-95. University of California Press.
- Landon, H. C. R. (1993). Vivaldi: Voice of the Baroque s. 100-115. University of Chicago Press.
- Ledbetter, D. (2002). Unaccompanied Bach: Performing the Solo Works. s.147.Yale University Press.
- Neumann, F. (1978). Ornamentation in Baroque and post-Baroque music s. 130-156. Princeton University Press.
- Patton, M. Q. (2015). Qualitative research & evaluation methods s, 54 (4th ed.), Sage Publications.
- Palisca, C. V. (2001). Baroque music (3rd ed.), s. 40-75. Prentice Hall.
- Ryom, P. (1986). Antonio Vivaldi: Table de concordances des œuvres s. 130-140. Engstrøm & Sødring.
- Steinberg, M. (1998). The concerto: A listener's guide. s. 85-92. Oxford University Press.
- Selfridge-Field, E. (1994). Venetian instrumental music from Gabrieli to Vivaldi s. 50-65. Dover Publications.
- Talbot, M. (1993). Vivaldi s. 75-93. Oxford University Press.
- Talbot, M. (2011). The Vivaldi Compendium. s. 137-139. Boydell Press.
- Wolff, C. (2000). Johann Sebastian Bach: The learned musician s. 45-402. W. W. Norton & Company.

Yılmaz, K. (2021). Sosyal bilimlerde ve eğitim bilimlerinde sistematik derleme, meta değerlendirme ve bibliyometrik analizler. *Manas Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 10(2), 1457-1490.

Zaslaw, N. (1995). The Classical Concerto. In *The Cambridge Companion to the Concerto* s. 50–72. Cambridge University Press.

EXTENDED ABSTRACT

This study aims to comprehensively examine the double violin concerto form, one of the most important genres of the Baroque period, through the outstanding works of Antonio Vivaldi and Johann Sebastian Bach in this form. The double violin concerto is not only a sophisticated example of compositional polyphony and thematic interaction, but also an important repertoire area that develops many aspects such as technical competence, musical dialogue and playing skills together for performers. This study focuses on Vivaldi's Concerto for Two Violins in A minor, RV 522. and Bach's Concerto for Two Violins in D minor, BWV 1043 and comparatively examines the historical, formal and technical development of this genre.

In the first part of the study, the cultural and musical contexts of both composers were evaluated in line with the aesthetic understandings of the period. While Vivaldi drew attention with rhythmic energy, use of sequences and strong motoric structure in his works characteristic of the Italian Baroque, Bach adopted the German polyphonic tradition and gave more importance to contrapunctic textures and thematic development. Accordingly, the evolution of the concerto form is compared in the context of Italian and German styles, and technical elements such as the functional role of the ritornello form in both composers, the presentation of thematic structures, tonal planning, solo-tutti relationship and the organization of the sound pattern are analyzed.

In the second part, the aforementioned double violin concertos of Vivaldi and Bach are analyzed in detail, focusing especially on their first movements. The analyses in terms of melodic structures, harmonic progressions, contrapunctic passages, ornamentation techniques and sectionalizations both reveal the structural integrity of the works and shed light on the technical difficulties encountered in the performance process. The interaction between the solo parts, mutual imitations, sequences and simultaneous themes are elements that require musical cooperation and mutual sensitivity inherent in playing together. In this context, these works demand not only technical mastery, but also sensory integrity and expressiveness.

In terms of violin literature, these two concertos are frequently performed in both solo and chamber music repertoire and have a high educational potential. Although the understanding of performance, instrumentation techniques and stage practice have undergone various transformations throughout the history of music, the desire of musicians to make music together has remained a universal phenomenon. With the rising influence of the string family in the Baroque period and the discovery of the virtuosic potential of the violin, especially the double concertos, opened an important field for the development of both individual and collective musical skills. During the study process, it was emphasized that stage performance requires not only technical proficiency but also a holistic approach with correct interpretation, knowledge of style and expressive power.

In this context, it is important to perform the analyzed works in accordance with the characteristics of the period, both to reflect the history accurately and to display musically satisfying performances. When elements such as articulation, dynamic flexibility, ornamentation practice and rhythmic flexibility, which are the basic principles of Baroque style, are handled correctly in modern performances, the depth of meaning of the works can be reflected more effectively. In today's performance practices, developing original interpretations in the light of historical knowledge is important for both stylistic and technical development for performers.

This study aims to provide concrete suggestions for integrating Baroque violin concertos into modern education and performance practice, enriching the repertoire while fostering students' musical and technical development. These works are particularly effective for young violinists, enhancing polyphonic skills through imitations, sequences, and thematic variations in the solo parts, which cultivate active listening and ensemble communication. The analysis addresses technical challenges, offering passage studies, etude methods, and rehearsal strategies, such as understanding ritornello-episode structures for musical expression, syncopated rhythms for internal timing, and contrapuntal analysis for intonation and voice independence. Baroque ornaments—like trills, mordents, and appoggiaturas—are examined for stylistic authenticity and technical mastery, with practical guidance on their execution. This approach strengthens not only note-reading but also period-specific interpretive decision-making.

In terms of research methodology, the study was conducted on the basis of qualitative research techniques and document analysis. The relevant literature was reviewed and the works were analyzed thematically based on the sources on Baroque period aesthetics, concerto form and

performance practice. The data obtained were evaluated with the content analysis method, and in line with the analyzes, both technical and musical tests were conducted.

In conclusion, this study aims to reveal the formal richness and musical depth of the Baroque period through the double violin concertos of Bach and Vivaldi, while also aiming to be a source of pedagogical and performative guidance for contemporary performers. By analyzing the works in accordance with the aesthetics of the period and supporting them with performance suggestions, the study is a useful resource for all violinists interested in the baroque concerto repertoire. In this respect, the analyzed works are not only historically important musical works, but also living pedagogical materials that contribute to the dynamics of contemporary music education.